

Sygn. akt I CSK 654/20

POSTANOWIENIE

Dnia 18 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z wniosku A. S. P.
o sprostowanie aktu zgonu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 sierpnia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 7 maja 2020 r., sygn. akt I Ca (...),

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 7 maja 2020 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację wnioskodawczynie od postanowienia Sądu Rejonowego w L. z 29 października 2019 r. w sprawie o sprostowanie aktu zgonu E. B..

W skardze kasacyjnej wnioskodawczynie zarzuciła Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 36 pkt 1 w zw. z art. 3 Prawa o aktach stanu cywilnego (dalej: „p.a.s.c.”) przez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie przez Sąd Okręgowy, że nie zostały spełnione jakiekolwiek przesłanki do sprostowania aktu zgonu E. B., podczas gdy zebrany materiał dowodowy jednoznacznie potwierdza, że E. B. to w rzeczywistości A. E. H. K. B.. Sformułowany zarzut skarżąca określiła jako zarzut naruszenia prawa materialnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Oznacza to, że niedopuszczalne jest powoływanie się przez skarżącą na zarzuty, w tym sformułowane jako zarzuty naruszenia prawa materialnego, które wyrażają jej przekonanie o dokonaniu wadliwej oceny dowodów i stanowią polemikę z ustaleniami sądu drugiej instancji. Tego rodzaju zarzuty stawiane pod pozorem błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa materialnego należy uznać za niedopuszczalne (zob. wyr. SN z 3 kwietnia 2019 r., II CSK 95/18; postanowienia SN: z 8 marca 2013 r., III CSK 190/12; z 11 października 2019 r., I CSK 441/18; z 12 sierpnia 2020 r., I UK 350/19; z 31 sierpnia 2020 r., I CSK 686/19).

Wskazane przez skarżącą art. 36 pkt 1 w zw. z art. 3 p.a.s.c. odnoszą się do procedury sprostowania aktu zgonu, w związku z czym zakwalifikowanie zarzutu naruszenia tych przepisów jako naruszenia prawa materialnego przez jego niewłaściwe zastosowanie (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) należało uznać za wadliwe. Wnioskodawczyni nie wskazała też, w jaki sposób doszło do naruszenia wymienionych przepisów postępowania oraz że uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Zamiast tego skarżąca twierdziła, że wadliwa była ocena Sądu Okręgowego co do niespełnienia jakiegokolwiek przesłanki sprostowania aktu zgonu (bliżej nie precyzując, jakie przesłanki zostały spełnione), w sytuacji gdy zgromadzony materiał dowodowy potwierdzał, że E. B. to A. E. H. K. B.. Tak sformułowany zarzut bezpośrednio zmierzał do zakwestionowania ustaleń orzekających w sprawie sądów powszechnych, że E. B. i A. E. H. K. B. to dwie różne osoby, oraz oceny, że zgromadzony w sprawie materiał nawet nie uprawdopodobniał wskazywanych przez wnioskodawczynię okoliczności.

W tym stanie rzeczy należało uznać, że skoro określona w skardze kasacyjnej podstawa obejmuje wyłącznie zarzuty dotyczące ustalania faktów i oceny dowodów, to skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna

a limine (zob. post. SN z 23 października 2006 r., I UK 194/06; post. SN z 30 lipca 2012 r., II CSK 10/12; post. SN z 10 sierpnia 2018 r., I CSK 221/18; post. SN z 12 października 2018 r., II CSK 269/18).

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

ke